

Kjendelsen for Bevillingen maatte blive forhøiet. I saa Henseende er Lovforslaget ikke veiledende, men der er et bestemt Punkt, hvor Lovforslaget har tilføjet baade Lagthingsudvalgets og selve Lagthingets Afstemning, nemlig med Hensyn til den Indflydelse, som Lagthinget ønskede, at Kommuneformanderne paa Færøerne skulde have paa Sagen Der var stillet Forslag om, at en saadan Bestemmelse skulde udgaa af Loven; det blev imidlertid negtet at lade den udgaa, men alligevel findes der ikke Spor deraf i det foreliggende Forslag. Jeg skal ikke yderligere komme ind paa dette Punkt, der meget udsørlig blev behandlet i Udvalget, og jeg tror ikke, at et nyt Udvalg vilde komme til noget andet Resultat, end at der i de Afstemninger, som have fundet Sted i Lagthinget, ikke findes nogen synkelig Veiledning. Nu ser jeg af Motiverne, at den høitærede Justitsminister paaberaaber sig, at Lagthinget nu har tilkaldt Ministeriet en Skrivelse, hvori det omtrent enstemmig ønsker dette Lovforslag vedtaget. Denne Skrivelse kjender jeg ikke, og jeg kan altsaa ikke i Diebliffet tage noget Hensyn til den, men det forekommer mig ikke, at dette Moment i og for sig er synderlig vægtigt. Det vilde efter mit principielle Ståde isjor have været rigtigt at forkaeste dette Lovforslag og lade det blive ved den Ordning, som er sket ved Lov af 3die Marts 1860; men som sagt af Hensyn til Stemningen paa Færøerne og af Hensyn til, at det kunde virke beroligende og muligvis denne Gang staffe os af med hele denne Sag, gik vi til at gjøre visse Indrømmelser. Disse Indrømmelser skal jeg forsøge nærmere at betegne ganske kortelig. De kunne henføres til 8 Punkter. Udvalgets Flertal gik for det Første ind paa at forhøie Kjendelsen for Brændevinprivilegiet til 200 Kr., altsaa til samme Sum, som der nu gives aarlig af Brændevinssubstjænkth. For det Andet ubdvide man Kommuneformanderstjænkthens Myndighed saaledes, at der i § 2 under Nr. 3 vilde komme til at staa, at uden deres Samtykke kan ingen saadan Bevilling enten gives eller fornyes. For det Tredie gik vi til at fastsætte Minimum for Udvalget noget høiere, idet det ikke er udtrykkelig bestemt i Loven af 3die Marts 1860, hvad det mindste Kvantum er, et Udsalg maa udlevere; vi foreslog derfor at sætte det til $\frac{1}{4}$ Pot ligesom her i Landet, medens Ministerens Forslag gaar ud paa, at der paa Færøerne ikke maa sælges mindre end $\frac{3}{4}$ Pot altsaa en hel Flaske, dog med Undtagelse af de finere Spirituosa, som indføres paa Flasker: Kognak, Rom og andet Sligt, som maa sælges i de Bouteiller, hvori de indføres, om disse ere aldrig saa smaa. For det Fjerde gik vi til at forbyde al Udsjænkning ogsaa uden Betaling i Kjøbmandsboder eller dertil hørende Rum. Udvalgets Flertal gik altsaa ogsaa til at underlægge saadan Udsjænkning Straf som for ulovlig Brændevinshandel, idet vi mente, at det egentlige

Hovedpunkt laa i den Misbrug, som Kjøbmændene paa Færøerne selv have etableret i deres Brændevinshandel, idet de brugte Brændevinssubstjænkning som en Slags Bestikkelse dels for at trække Kunder til sig og dels for at gjøre dem det behagelig under Opholdet og maasse bringe dem til en noget flottere Handel. Det Urigtige heri have imidlertid Kjøbmændene selv erkjendt, og allerede tidligere var der et Par, som nedlagde deres Filialbrændevinshandel. Men da Lagthingets Udvalgs Forslag truede de andre, saa nedlagde disse den ogsaa alle med Undtagelse af dem paa Den Suderø. For det Femte isjærpede man Mulkterne, men ved Siden deraf søgte man at bringe dem i formel Henseende i Overensstemmelse med Mulkstystemet for denne Handel i det øvrige Land, medens man paa ingen Maade vilde gaa til en Udvidelse af Mulkstystemet i den Grad eller paa den Maade, som af Ministeriet er foreslaet. For det Sjette gik vi til at paalægge Kommuneformanderstjænkthens de samme Forpligtelser med Hensyn til at have Opsyn med de ulovlige Brændevinshandler og foranstalte Sagsanlæggelse overfor Forseelser i den Retning, hvilket nu ikke er gjældende paa Færøerne. For det Syvende gik vi til at gjøre Bevillingerne periodiske, i Stedet for at de nu ere bestandige, saaledes at, naar en Bevilling er given, gjælder den fortsat uden Grændse, saa længe Bedkommende vil beholde den. Vi ønskede derimod at gjøre Bevillingerne periodiske, for at man paa denne Maade kunde bidrage til at forhindre Misbrug, idet, naar Bevillingen ikke blev fornyet, var det det Samme som at miste denne Næring. Vi have i vor almindelige Lovgivning for det øvrige Land en Bestemmelse i Lov 2den Juli 1870, som sætter en noget anden Betingelse for at miste Retten til Brændevinssubstjænkth for visse Naremaal, og der kunde have været Tale om at indføre en saadan Bestemmelse ogsaa paa Færøerne; men, naar det af os fremsatte Forslag i den her berørte Henseende blev vedtaget, saa maatte man anse dette for at være overskødig. Endelig gik man ind paa at tillægge Kommunen Hovedindtægten af saavel Kjendelsen for Bevillingerne som den aarlige Betaling for selve Forhandlingen, idet man i den Henseende ikke stillede noget Udbringningsforslag til § 3 i Ministerens Forslag. Dette vil give Færøernes Kommuneskasse en betydelig Støtte, idet det vil tilføre den en forhøiet Indtægt af nogle Tusinde Kroner, 3000 Kroner, hvis jeg ikke huller feil. Det forekommer mig, at man ved disse Forslag er kommen den høitærede Justitsminister og den af mig omtalte Stemning paa Færøerne ikke uvæsentlig i Møde, medens man paa den anden Side paa ingen Maade har kunnet gaa med til en Forhøielse af den aarlige Afgift af Brændevinshandelen fra 200 til 500 Kroner, dels fordi man anser en saadan Forhøielse for at være ubillig, dels ogsaa fordi man anser den for at være unyttig, idet man maatte gaa til ganske an-